

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

27 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Rusu Vasile și avocatul acestuia Iordachi Alexandru, de către avocatul Istratii Vasile în numele inculpatului și de către succesorul părții vătămate Eftodi Aliona, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Edineț, sediul Central din 18 martie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 iunie 2019, în cauza penală în privința lui

*Rusu Vasile xxxx, născut la xx xx xxxx,
originar și domiciliat în xxxx xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.10.2018–18.03.2019;

Instanța de apel: 10.04.2019–19.06.2019;

Instanța de recurs: 29.10.2019-27.11.2019;

Asupra admisibilității recursurilor ordinare declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț, sediul Central din 18 martie 2019, Rusu Vasile a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Acțiunea civilă a acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 2 741, 17 lei a fost respinsă.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat, că la 23.07.2018, aproximativ la ora 22⁰⁰, Rusu Vasile conducând automobilul de model „VAZ 21011” cu n/î xxxx xxxx pe traseul M 15 km 67+300, deplasându-se cu o viteză de aproximativ 40 km/h, ignorând cerințele pct.45 sub.1), lit. a), b), c) și pct.2) din Regulamentul Circulației Rutiere, a tamponat pietonul S. Eftodi, care în urma impactului a decedat la fața locului.

3. Sentința a fost contestată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea ce ține de încasarea cheltuielilor judiciare. Pronunțarea unei noi

hotărâri prin care să se încaseze din contul inculpatului în beneficiul statului cheltuielile suma de 2 741,17 lei.

3.1 Nefiind de acord cu sentința cu apel a contestat-o avocatul V. Istratii în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să se dispună suspendarea executării pedepsei stabilite pe un termen de probațiune de 3 ani, argumentând următoarele:

- în acțiunile lui V. Rusu lipsește latura subiectivă a infracțiunii – imprudența, deoarece inculpatul a săvârșit fapta fără vinovăție (caz fortuit) și nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, respectiv aflării victimei pe partea carosabilă, lovirii și decesului acestuia în urma leziunilor corporale primite și, conform circumstanțelor cauzei nici nu trebuia și nici nu putea să le prevadă. Conducătorul auto nu poate și nici nu este obligat să prevadă că pe un sector de drum public, în centrul părții carosabile, fără trecere pentru pietoni, se poate afla careva persoane;

- la stabilirea pedepsei instanța nu a ținut cont de prevederile art.art.4, 5, 7, 61, 75 Cod penal;

- concluzia instanței precum că „sentința de condamnare va avea un efect preventiv serios, atât pentru inculpat, cât și pentru alte persoane predispuse la săvârșirea unor astfel de infracțiuni”, este eronată, deoarece persoanele care comit astfel de infracțiuni nu au înclinații „înnăscute” sau intenția să săvârșescă încălcarea RCR;

- argumentele instanței referitor la faptul că inculpatul nu se căiește de cele comise nu corespunde realității, or acesta la ultimul cuvânt a declarat că se căiește de fapta comisă care a dus la decesul lui V. Iftodi, însă nu a avut posibilitatea să prevadă și să evite tamponarea acestuia pe calea frânării;

- la stabilirea pedepsei instanța nu a luat în considerație ca circumstanță atenuantă prevăzută de art.77 alin.(1) lit. g) Cod penal – ilegalitatea acțiunilor victimei, care au provocat infracțiunea, care s-a realizat prin încălcarea de către pătimit a regulilor circulației rutiere;

- este eronată concluzia instanței prin care s-a indicat că, V. Rusu poate fi corectat doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate, or, inculpatul anterior nu a fost condamnat, se caracterizează pozitiv, are loc permanent de trai, este angajat în câmpul muncii, iar succesorul victimei nu are careva pretenții față de acesta și a solicitat să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 iunie 2019, apelul declarat de către avocatul V. Istratii în numele inculpatului a fost respins ca nefondat.

Apelul declarat de către acuzatorul de stat a fost admis, casată parțial sentința în latura cheltuielilor de judecată, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte prin care s-a dispus încasarea de la V. Rusu în beneficiul statului cheltuielile de judecată pentru efectuarea expertizelor judiciare în sumă totală de 2 708 lei.

5. În decizia adoptată instanța de apel a relevat, că instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal. Astfel, Colegiul a menționat, că chiar și dacă S. Eftodi era în stare de ebrietate și se afla pe carosabil, obligația

lui V. Rusu ca conducător a mijlocului de transport era de a se deplasa în așa mod încât să evite ciocnirea cu obstacolele apărute, fapt care nu a fost respectat de către acesta.

Verificând argumentele invocate în apelul apărării referitor la pedeapsa stabilită, Colegiul penal a ajuns la concluzia că, acestea sunt nefondate și a menționat că la stabilirea pedepsei prima instanță a ținut cont de prevederile art.art.7, 61, 75 Cod penal, de persoana inculpatului, de opinia succesorului părții vătămate, numindu-i lui V. Rusu o pedeapsă echitabilă și proporțională gravității faptei comise și consecințelor survenite.

Tot aici, instanța de apel a reținut că corect instanța de fond la stabilirea pedepsei nu a aplicat prevederile art.90 Cod penal, deoarece circumstanțele individuale ale inculpatului nu pot prevala asupra gravității infracțiunii și consecințelor survenite – decesul victimei, consecințe care nu mai pot fi reparate, în acest sens nefiind determinantă nici poziția succesorului părții vătămate.

În continuare instanța de apel făcând referire la prevederile art.227 alin.(1), (2) pct.5) și art.229 Cod de procedură penală, a conchis că, inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii incriminate, prin urmare cheltuielile judiciare efectuate pentru expertizele judiciare în sumă de 2 708 lei urmează a fi încasate de la V. Rusu în beneficiul statului.

Solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor în sumă de 33,17 lei pentru utilizarea foilor A-4 Colegiul penal a respins-o, dat fiind faptul că acestea nu se atribuie la cheltuielile prevăzute la art.art.227, 229 Cod de procedură penală și urmează a fi trecute în contul statului.

6. Nefiind de acord cu hotărârile judecătorești pronunțate de instanțele ierarhic inferioare, cu recurs ordinar le-a contestat avocatul V. Istrati în numele inculpatului, care invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.8), 10) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora cu dispunerea achitării lui V. Rusu deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii incriminate, invocând următoarele argumente:

- în acțiunile lui V. Rusu lipsește latura subiectivă a infracțiunii – vinovăția sub formă de imprudență, deoarece inculpatul a săvârșit fapta fără vinovăție (caz fortuit) și nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, respectiv aflării victimei pe partea carosabilă, lovirii și decesului acestuia în urma leziunilor corporale primite și, conform circumstanțelor cauzei nici nu trebuia și nici nu putea să le prevadă. Conducătorul auto nu poate și nici nu este obligat să prevadă că pe un sector de drum public, în centrul părții carosabile, fără trecere pentru pietoni, se poate afla careva persoane, în situația în care circulația pietonilor la fel este reglementată de RCR;

- chiar și în cazul în care instanțele de fond au ajuns la concluzia că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, acestea reieșind din circumstanțele producerii accidentului urmau să aplice în privința lui V. Rusu prevederile art.90 Cod penal, iar condiționarea aplicării normei date - de recunoașterea vinovăției este ilegală, or, recunoașterea vinovăției constituie temei de reducere a pedepsei, dar nu și pentru individualizarea modului de executare a acesteia.

6.2 Recurs împotriva hotărârilor judecătorești a declarat inculpatul și avocatul acestuia A. Iordachi, care solicită casarea parțială a hotărârilor judecătorești cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care pedeapsa stabilită să fie suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

În argumentarea recursului s-au invocat următoarele argumente:

- în speță sunt aplicabile prevederile art.90 Cod penal, iar instanțele de fond neîntemeiat și nemotivat nu le-au aplicat;
- circumstanțele care îl caracterizează pe inculpat permit de a concluziona că nu este rațional ca V. Rusu să execute real pedeapsa stabilită;
- la stabilirea pedepsei nu s-a ținut cont de faptul că inculpatul a recuperat integral prejudiciul cauzat și succesorul legal al părții vătămate nu are pretenții în privința acestuia;
- V. Rusu este încadrat în câmpul muncii, astfel că privându-l de libertate acesta nu va avea posibilitatea de a munci și de a-și întreține părinții împreună cu care locuiește, precum și nu va avea posibilitatea de a-și onora obligațiile asumate față de succesorul părții vătămate A. Eftodi de a susține material cei 2 copii minori;
- concluzia instanțelor de fond precum că inculpatul nu se căiește de fapta comisă este eronată și contravine materialelor cauzei;
- pedeapsa stabilită și modul de executare a acesteia contravine principiului umanismului legii penale precum și practicii judiciare, or prin deciziile nr.1ra-699/19; 1ra-400/19 și 1ra-1023/19 instanța de recurs în cauze similare a considerat rațională suspendarea executării pedepsei stabilite, chiar dacă consecințele erau mai grave – moartea a două persoane (decizia nr.1ra-699/19 D. Paladi), iar în ce privește personalitatea făptuitorului acesta nu se afla la prima abatere fiind anterior judecat. Mai mult, în aceste spețe nici prejudiciul nu era recuperat.

6.2 Hotărârile judecătorești au fost contestate cu recurs ordinar și de către succesorul părții vătămate A. Eftodi, care a solicitat casarea parțială a acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care pedeapsa stabilită lui V. Rusu să fie suspendată condiționat pe un termen de probațiune, menționând în acest sens că nu are careva pretenții față de inculpat, l-a iertat, iar privarea acestuia de libertate îl va lipsi de posibilitatea de a-și executa angajamentul asumat față de ea și anume de a achita copiilor minori suma de 1 000 lei lunar până la atingerea vârstei de 18 ani.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținând cont de opinia acuzatorului de stat expusă în referință, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Cu referire la recursul ordinar declarat de către succesorul părții vătămate, Colegiul constată că din conținutul acestuia rezultă că A. Iordachi, nu este de acord cu hotărârile contestate în latura penală, și anume în partea stabilirii inculpatului pedepsei închisorii.

La acest capitol Colegiul penal ține să menționeze că potrivit art.420 alin.(4) Cod de procedură penală, nu pot fi atacate cu recurs sentințele în privința cărora persoanele indicate în art.401 nu au folosit calea apelului ori au retras apelul, dacă legea prevede această cale de atac.

Potrivit acestei norme, rezultă că pentru ca o parte să poată ataca cu recurs ordinar o hotărâre judecătorească, aceasta urma să o conteste anterior prin căile ordinare de atac.

Din materialele cauzei rezultă că, sentința instanței de fond, prin care V. Rusu a fost condamnat în baza art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, nu a fost contestată cu apel de către succesorul părții vătămate A. Iordachi.

Prin urmare, se constată că A. Iordachi nu a utilizat calea ordinară de atac – apelul și nu are temei legal de a depune recurs ordinar.

În asemenea condiții, recursul ordinar declarat este inadmisibil, deoarece nu îndeplinește cerințele de conținut prevăzute de art.430 Cod de procedură penală, pe motiv că partea vătămată nu a utilizat calea ordinară de atac - apelul.

Cu referire la recursul ordinar declarat de către avocatul V. Istrati în numele inculpatului.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursurilor, inculpatul și avocatul acestuia invocă în calitate de temei de casare a hotărârilor contestate pct.8) și 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând conținutul recursului declarat în raport cu hotărârile atacate, Colegiul penal conchide că alegațiile inculpatului și apărătorului său sunt neîntemeiate și nesusceptibile de a determina necesitatea de a casa decizia atacată, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1) și 417 alin.(8) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

De asemenea, în raport cu argumentele recurentului, Colegiul notează că instanța de apel sa expus complet asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, corect a menținut constatările primei instanțe cu privire la vinovăția inculpatului și stabilirea pedepsei fără aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

În continuare, Colegiul penal consideră că este neîntemeiat argumentul recurenților, precum că infracțiunea a fost comisă fără vinovăție, invocând cazul fortuit și indicând în acest sens incidența aplicării în speță a prevederilor art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, or prin probele prezentate de acuzare s-a demonstrat vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate. Astfel, Colegiul penal apreciază că solicitarea dispunerii achitării în ordine de recurs, prin prisma prevederilor art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, este una neîntemeiată, iar afirmațiile că fapta este săvârșită fără vinovăție, pe motiv că inculpatul în timpul deplasării nu a prevăzut, nici nu trebuia și nu putea să prevadă faptul aflării victimei pe partea carosabilă, apreciind această situație ca un caz fortuit, este neîntemeiată și nu poate duce la achitarea lui V. Rusu, întrucât în afară de prevederile legale, pe care ultimul nu le-a respectat, a fost constatat cu certitudine că nu este prezența unui caz fortuit sau forță majoră.

Astfel, potrivit doctrinei penale în cazul fortuit sau forței majore, este vorba despre un eveniment absolut imprevizibil și absolut insurmontabil, precum un eveniment natural (sau de altă natură), cum ar fi o catastrofă naturală, un cutremur, o inundație, o ploaie torențială, un incendiu catastrofal, o conflagrație, fulger, trăsnet etc.: prin forță majoră se înțelege orice împrejurare extraordinară și invincibilă, iar cazul fortuit desemnează o împrejurare

extraordinară și imprevizibilă. Forța majoră este un eveniment extern, imprevizibil, absolut invincibil și inevitabil care înlătură răspunderea persoanei care a săvârșit fapta prejudiciabilă: evenimentul invocat ca forță majoră trebuie să fie cu totul străin, extern de persoana care săvârșește fapta prejudiciabilă, să nu fie sub nici o formă sub controlul acesteia; evenimentul în discuție trebuie să fie surprinzător, neașteptat, să nu poată fi prevăzut de nici o persoană, oricât ar fi fost de prudentă în acțiunile sale; este necesar, așa dar, din acest punct de vedere, ca împrejurarea respectivă să fie absolut insurmontabilă.

La caz, accidentul rutier a avut loc pe timp de noapte când vizibilitatea este mai redusă, iar din declarațiile martorului L. Pleșca rezultă că se circula greu din cauza că timpul era ploios (bureza) (f.d.130 vol. I). Astfel, odată ce vizibilitatea era mai redusă din cauza timpului ploios, iar deplasarea avea loc pe timp de noapte, inculpatul era obligat conform pct.45 din Regulamentul Circulației Rutiere să conducă mijlocul de transport cu o prudență sporită ținând cont de condițiile climaterice, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase.

Reieșind din cele menționate, Colegiul penal conchide că în speță infracțiunea săvârșită de către inculpat este una comisă cu vinovăție (imprudență), deoarece dacă inculpatul ar fi manifestat prudență sporită și ar fi redus viteza din motiv că vizibilitatea era redusă, impactul ar fi putut fi evitat. Prin urmare, din circumstanțele expuse se dovedește indubitabil vinovăția lui V. Rusu în săvârșirea infracțiunii de care a fost recunoscut vinovat, astfel este corectă situația de fapt stabilită de către instanțele de fond, precum și calificarea infracțiunii.

Referitor la eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, invocată în recursul declarat, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel dacă s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, Colegiul penal constată că o astfel de eroare nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat în acest sens, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs.

Așa dar, analizând solicitarea apărării referitor la suspendarea executării pedepsei stabilite în conformitate cu prevederile art.90 Cod penal, Colegiul constată că instanțele de fond și apel și-au argumentat soluția la acest capitol și au motivat hotărârea pronunțată invocând motive clare din care considerent au ajuns la concluzia că în privința inculpatului, urmează a fi stabilită pedeapsa închisorii la limita minimă prevăzută de norma penală în baza căreia a fost declarat vinovat și anume - 3 ani închisoare și din care considerente dispunerea suspendării executării pedepsei nu va asigura atingerea scopului prevăzut la art.61 Cod penal.

La acest capitol, instanța de recurs remarcă faptul că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, urmează a-i fi aplicată o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana se declară vinovată. Totodată, pedeapsa se aplică în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului Penal.

Conform principiului individualizării pedepsei, prevăzut de art.7 Cod penal, în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, reflectate la art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de **gravitatea infracțiunii săvârșite**, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată vinovatului, trebuie să fie ***echitabilă***, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, prevăzute la art.61 Cod penal.

Instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul invocat de recurenți referitor la faptul că, instanțele ierarhic inferioare la stabilirea pedepsei, nu a ținut cont în deplină măsură de circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, care pentru prima dată a comis o infracțiune, a recuperat integral prejudiciul cauzat, iar succesorul părții vătămate nu are pretenții, neluând în considerație că corectarea ultimului poate avea loc și fără privarea de libertate, fiind posibil de aplicat prevederile art.90 Cod penal.

În fundamentarea acestei concluzii Colegiul penal ține să menționeze că apărarea în argumentarea solicitării sale privind necesitatea stabilirii unei pedepse mai blânde non privative de libertate ***pune accentul doar pe personalitatea inculpatului***, însă a omis faptul că la stabilirea pedepsei instanțele sunt obligate să ia în considerație și alte criterii de individualizare a pedepsei penale, cum ar fi ***gravitatea infracțiunii săvârșite***, motivul acesteia ***și urmările survenite***. Așadar, instanța de recurs consideră că, instanțele de fond întemeiat au conchis că împrejurările prezentei cauze penale, îndeosebi cele reținute ce vizează personalitatea inculpatului nu sunt suficiente pentru a aplica prevederile art.90 alin.(1) Cod penal, or acestea au fost luate în considerație la stabilirea termenului de pedeapsă, iar potrivit practicii judiciare constante în cazul în care instanța de judecată a constatat circumstanțe atenuante și a redus pedeapsa, după caz până la minim, aceste circumstanțe nu mai pot servi temei de aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

Totodată, instanța de recurs consideră că, în speță, instanța de apel a respectat cerințele de motivare referitor la procedura executării pedepsei de către inculpat, or nu pot fi neglijate consecințele irecuperabile care au survenit - **decesul unei persoane tinere – 33 ani, tată a doi copii minori**.

Tot aici, Colegiul penal ține să menționeze că, inculpatul a comis o infracțiune, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală – viață și sănătatea persoanei, or, dreptul la viață al oricărei persoane prevăzut de art.2 CEDO prevalează asupra altor drepturi, iar Curtea Europeană acordă dreptului la viață o semnificație cu totul aparte situându-l printre articolele primordiale ale Convenției.

În asemenea situație, pentru a fi atins scopul legii penale de restabilire a echității sociale, urmează a se interveni prompt, cu aplicarea unor pedepse reale cu executare, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni.

În acest context Colegiul penal remarcă și faptul că, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului la faza de urmărire penală și de judecare a cauzei, atitudinea față de infracțiunea comisă, față de victimă ori de partea vătămată, de compasiunea ce o manifestă în privința

ultimilor, cărora intenționat li s-au produs daune materiale și în special - morale, care, după caz, nu mai pot fi recuperate.

Conform textului alin.(1) art.90 Cod penal, instanță numai motivat poate dispune suspendarea condiționată parțială sau totală a executării pedepsei aplicate vinovatului cu concluzia că acesta se poate corija fără executarea reală a pedepsei închisorii, motive care trebuie indicate în sentință

În acest context, instanța de recurs mai notează, că chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de prevederile art.90 alin.(1) Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la măsură de individualizare a executării pedepsei.

Acestea fiind constatate, Colegiul penal conchide că infracțiunea comisă a provocat consecințele irecuperabile – decesul unei persoane, care nu pot fi neglijate la stabilirea modului de executare a pedepsei.

Generalizând cele menționate, Colegiul penal conchide că, temeiurile de recurs la care au făcut referire recurenții și-au găsit confirmarea, nefiind stabilite motive de a interveni în soluția adoptată de către instanța de apel, deoarece la judecarea cauzei în ordine de apel, au fost respectate prevederile art.art.414-418 Cod de procedură penală, fiind emisă o hotărâre legală și întemeiată, iar recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate în cauza penală în privința lui **Rusu Vasile**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 iunie 2019, de către inculpatul Rusu Vasile și avocatul acestuia Iordachi Alexandru, de către avocatul Istratii Vasile în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiate, iar cel declarat de către succesorul părții vătămate Eftodi Aliona deoarece nu îndeplinește cerințele de conținut prevăzute de art.430 Cod de procedură penală.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 27 decembrie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac